

Rūpes par ikvienu

Elders Džozefs B. Virtlins
no Divpadsmiit apustuļu kvoruma

Jēzus Kristus ir mūsu lielākais piemērs. Viņš bija pūļa ielenkts un uzrunāja tūkstošus, tomēr Viņš vienmēr rūpējās par ikkatru.

Es esmu pateicīgs par iespēju šodien būt kopā ar jums šajā lieliskajā Konferenču centrā. Lai cik liels arī nebūtu šeit sapulcējušos skaits, mēs pazemīgi saprotam, ka tā ir tikai maza daļiņa no tiem miljoniem, kas redzēs, dzirdēs un lasīs tos vārdus, kas tiks runāti šajā konferencē.

Protams, mums trūkst mūsu mīlotā prezidenta Gordona B. Hinklija. Tomēr mēs visi esam labāki cilvēki, pateicoties viņa ietekmei. Baznīca ir stiprāka, pateicoties viņa vadībai. Patiešām, pasaule ir labāka, jo ir bijis tāds vadītājs kā prezidents Gordons B. Hinklijs.

Es gribētu teikt dažus vārdus par mūsu jauno Augstāko Prezidiju.

Es esmu pazinis prezidentu Monsonu jau ilgu laiku. Viņš ir dižens Israēla vīrs, kurš tika pirmsordinēts prezidēt šajā Baznīcā. Viņu labi pazīst viņa aizraujošo stāstu un līdzību dēļ, bet, kas viņu pazīst labāk, saprot, ka viņa dzīve ir praktisks un parauga modelis šo stāstu pielietošanai. Lai arī tas viņam ir kompliments, ka daudzi no šīs pasaules lielajiem un varenajiem pazīst un godā viņu, bet varbūt pat lielāka cieņa ir tā, ka daudzi pieticīgie sauc viņu par “draugu”.

Savā būtībā prezidents Monsons ir laipns un līdzjūtīgs. Viņa vārdi un darbi parāda viņa rūpes par ikvienu.

Prezidents Airings ir gudrs, mācīts un garīgs cilvēks. Viņu pazīst un ciena ne tikai Baznīcas locekļi, bet arī tie, kas nepieder mūsu ticībai. Viņš ir tāds cilvēks, kuru, kad viņš runā, klausās visi. Viņš ir pievienojis cieņu vārdam “Airings”.

Es iepazīnu prezidentu Uhtdorfu, kad es kalpoju Eiropā kā reģiona prezidents. No tā brīža, kad es viņu satiku, es sajutu viņā milzīgu garīgo dziļumu un apbrīnojamas spējas. Es zināju, ka Tas Kungs rūpējas par viņu. Pirms divdesmit trim gadiem man bija tas gods paziņot viņam Tā Kunga aicinājumu kalpot par staba prezidentu Frankfurtē, Vācijā. Gadu gaitā vērojot, es esmu ievērojis, ka viss viņa vadībā ir guvis panākumus. Kad es domāju par prezidentu Uhtdorfu, divi vārdi man nāk prātā: “alles wohl” – kas vācu valodā nozīmē – viss ir labi.

Patiesie Jēzus Kristus mācekļi vienmēr ir rūpējušies par ikvienu.

Jēzus Kristus ir mūsu lielākais piemērs. Viņš bija pūļa ielenkts un uzrunāja tūkstošus, tomēr Viņš vienmēr rūpējās par ikkatru. “Jo Cilvēka Dēls ir atnācis pestīt pazudušo,”¹ Viņš teica. “Kurš no jūsu vidus, kam ir simts avis un kas vienu no tām ir pazaudējis, neatstāj visas deviņdesmit deviņas tuksnesī, lai ietu pakaļ pazudušajai, līdz kamēr tas to atradīs?”²

Šis norādījums attiecas uz visiem tiem, kas seko Viņam. Mums ir pavēlēts atrast tos, kas ir nomaldījušies. Mums ir jābūt sava brāļa sargam. Mēs nedrīkstam ignorēt šo uzdevumu, ko mums devis Glābējs. Mums ir jārūpējas par ikkatru.

Šodien man gribētos parunāt par tiem, kas ir nomaldījušies — daži tāpēc, ka ir citādāki, citi tāpēc, ka tie ir noguruši, un citi tāpēc, ka viņi ir nomaldījušies.

Daži ir nomaldījušies tāpēc, ka ir citādāki. Viņiem šķiet, ka viņi neiederas. Varbūt tāpēc, ka viņi ir citādāki, viņi jūt, ka viņi atdalās no ganāmpulka. Viņi var izskatīties, rīkoties, domāt un runāt citādāk nekā tie, kas ir viņiem apkārt, un dažreiz tas viņus vedina uz domām, ka viņi neiederas. Viņi nonāk pie secinājuma, ka viņi nav vajadzīgi.

Saistībā ar šo nepareizo priekšstatu ir nepareizs uzskats, ka visiem Baznīcas locekļiem jāizskatās, jārunā un jābūt līdzīgiem. Tas Kungs nepiepildīja zemi ar dzīvīgu personību orķestri tikai tāpēc, lai izceltu pasaules flautu vērtību. Ikviens instruments ir vērtīgs un dod savu ieguldījumu simfonijas vispārējā skanējumā. Visi Debesu Tēva bērni ir savā veidā atšķirīgi, tomēr katram ir savs brīnišķais skanējums, kas papildina kopuma dziļumu un bagātību.

Šī pati radības dažādība ir liecība par to, kā Tas Kungs vērtē visus Savus bērnus. Viņš neuzskata nevienu radību augstāku par citu, bet Viņš “aicina visus nākt pie Viņa un baudīt Viņa labestību; un Viņš nevienam neliedz nākt pie Viņa, nedz baltam, nedz melnam, nedz vergam, nedz brīvam, nedz vīram, nedz sievai . . . visi ir vienādi Dieva priekšā.”³

Es atceros, kad es biju jauns, kāds vecāks zēns bija fiziski un garīgi slim. Viņam bija runas traucējumi, un viņš staigāja ar grūtībām. Zēni mēdza viņu izjokot. Viņi kaitināja un izsmēja viņu, līdz dažreiz viņš sāka raudāt.

Es aizvien varu dzirdēt viņa balsi: “Jūs neesat jauki pret mani,” viņš teica. Un tomēr viņi turpināja viņu izsmiet, grūstīt un izjokot.

Kādu dienu es to vairs nevarēju izturēt. Lai gan man bija tikai septiņi gadi, Tas Kungs deva man drosmi sacelties pret maniem draugiem.

“Neaiztieciot viņu,” es tiem teicu. “Pārstājiot viņu kaitināt. Esiet laipni. Viņš ir Dieva bērns!”

Mani draugi atkāpās un aizgāja.

Toreiz es baidījies, vai mana drosmē nesabojās manas attiecības ar viņiem. Bet notika pretējais. Kopš tās dienas mēs kļuvām tuvāki. Viņi izrādīja pastiprinātu žēlsirdību pret zēnu. Viņi kļuva labāki cilvēki. Cik man zināms, viņi nekad vairs viņu neizmēja.

Brāļi un māšas, ja vien mums būtu vairāk līdzjūtības pret tiem, kuri ir citādāki nekā mēs, tas atrisinātu daudzas šodienas pasaules problēmas un bēdas. Tas, protams, padarītu mūsu ģimenes un Baznīcu daudz svētīgāku un debešķīgāku.

Daži ir apmaldījušies, jo viņi ir noguruši. Ir viegli justies nomāktam. Ar mūsdienu visiem spiedieniem un prasībām, un ar ikdienas stresu, nav brīnums, ka mēs nogurstam. Daudzi zaudē drosmi tāpēc, ka viņi nav sasnieguši savu potenciālu. Citi vienkārši jūtas pārāk vāji, lai ziedotu. Un tā, ganāmpulkam dodoties uz priekšu, pakāpeniski — gandrīz neizbēgami — daži paliek iepakā.

Ikviens savu reizi ir juties noguris un izsmelts. Tagad, šķiet, es to jūtu vairāk nekā tad, kad es biju jauns. Džozefs Smits, Brigams Jangs — pat Jēzus Kristus zināja, ko nozīmē būt nogurušam. Es negribu par maz novērtēt to smagumu, ko Baznīcas locekļi nes uz saviem pleciem, nedz arī es gribu noniecināt viņu emocionālos un garīgos pārbaudījumus. Tie var būt smagi un brīžam pat grūti panesami.

Man tomēr ir liecība par Jēzus Kristus evaņģēlija atjaunojošo spēku. Praviētis Jesaja paziņoja, ka Tas Kungs “nogurušajiem dod spēku un spirtumu; nesamaņā kritušajiem atjauno apziņu visā pilnībā.”⁴ Kad es jūtos noguris, es atceros pravieša Džozefa Smita vārdus:

“Vai mēs neturpināsim šo diženo lietu? Ejiet uz priekšu un nevis atpakaļ. Drosmi, brāļi, un uz priekšu, uz uzvaru! Lai jūsu sirdis priecājas un ir ārkārtīgi liksmas. Lai zeme izplūst dziedāšanā . . .

Lai meži un visi koki laukā slavē To Kungu . . . lai visi Dieva dēli gaviļē priekā!”⁵

Jums, Baznīcas locekļiem, kuri šaubās neatbilstības izjūtu dēļ, es lūdzu jūs, nāciet šurp, lieciet savu plecu pie rata un stumiet. Pat tad, ja jums šķiet, ka jūsu spēks var maz ko dod. Baznīcai jūs esiet vajadzīgi. Tam Kungam jūs esiet vajadzīgi. Atcerieties, ka Tas Kungs bieži izvēlas šīs pasaules vājos, lai sasniegtu Savus mērķus.⁶

Visiem, kas ir noguruši, lai Glābēja iepriecinošie vārdi jūs mierina: “Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.”⁷ Paļausimies uz šo solījumu. Dieva spēks var iedvest mūsu garos un ķermeņos enerģiju un dzīvīgumu. Es mudinu jūs lūgt šo svētību no Tā Kunga.

Tuvojieties Viņam, un Viņš tuvosies jums, jo Viņš ir apsolījis: “Kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā, ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi pārvietojas un nenogurst.”⁸

Kad mēs izrādām rūpes par tiem, kuri ir paguruši, mēs “palīdzam vājajiem, paceļam gurdēnās rokas un stiprinām nespēcīgos ceļus.”⁹ Iejūtīgi Baznīcas vadītāji apzinās individuālos ierobežojumus, tomēr viņi vēlas izmantot Baznīcas locekļus pēc to spēka un spējām. Vadītāji māca un atbalsta, bet viņi nespiež skriet ātrāk vai strādāt vairāk, nekā spēks to atļauj.¹⁰

Atcerieties — dažreiz tie, kuri sāk lēnāk, aiziet vistālāk.

Daži atpalciek tāpēc, ka tie ir nomaldījušies. Izņemot To Kungu, mēs visi esam kļūdījušies. Jautājums nav par to, vai mēs kļūdisimies un kritīsim, bet gan par to, kā mēs uz to reaģēsim. Daži pēc kļūdišanās nokļūst no pulka. Tas ir kļūmīgi. Vai jūs nezināt, ka Baznīca ir vieta, kur nepilnīgiem cilvēkiem sanākt kopā — pat ar savām laicīgajām vajībām — un kļūt labākiem? Katru svētdienu katrā lūgšanu namā visā pasaulē mēs atrodam mirstīgus, nepilnīgus vīriešus, sievietes un bērnus, kuri sanāc kopā brālībā un žēlsirdībā, cenšoties kļūt par labākiem cilvēkiem, lai mācītos no Svētā Gara un lai stiprinātu un atbalstītu citus. Es nezinu nevienas durvis mūsu lūgšanu namos, uz kurām būtu uzraksts: “Ieeja atļauta tikai perfektiem cilvēkiem.”

Tāpēc, ka mēs neesam pilnīgi, mums ir vajadzīga Tā Kunga Baznīca. Tieši šeit tiek mācītas Viņa pestīšanas mācības un tiek veikti Viņa glābšanas priekšraksti. Baznīca mudina un iedvesmo mūs, lai mēs kļūtu par labākiem un laimīgākiem cilvēkiem. Tā ir tā vieta, kur mēs varam zaudēt sevi, kalpojot citiem.

Tas Kungs zina, ka mēs pieļausim kļūdas. Tāpēc Viņš cieta mūsu grēku dēļ. Viņš vēlas, lai mēs mēģinām atkal un cenšamies to darīt labāk. Dieva eņģeļiem ir prieks par vienu grēcinieku, kas nožēlo grēkus.

Tiem no jums, kuri ir nomaldījušies, jo esat tikuši apvainoti, vai jūs varat savu apvainojumu un dusmas nolikt malā? Vai jūs varat piepildīt savas sirdis ar mīlestību? Šeit jums ir vieta. Nāciet, pievienojieties pulkam, ziedojiet savas spējas, talantus un prasmes. Jūs līdz ar to kļūsit labāki, un jūsu piemērs svētīs citus.

Tiem, kuri ir nomaldījušies mācības dēļ, mēs nevaram atvainoties par patiesību. Mēs nevaram noliegt mācību, ko mums devis pats Tas Kungs. Šajā principā mēs neatradīsim kompromisu.

Es saprotu, ka dažreiz cilvēki nepiekrīt mācībai. Viņi pat iet tik tālu, ka dēvē to par muļķīgu. Bet es atkārtāju apustuļa Pāvila vārdus, kurš teica, ka dažreiz garīgās lietas cilvēkiem var izskatīties muļķīgas. Tomēr “Dieva ģeķība ir gudrāka nekā cilvēki.”¹¹

Patiesībā, garīgas lietas tiek gara atklātas. “Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva gara; jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams.”¹²

Mēs liecinām, ka Jēzus Kristus evaņģēlijs šodien ir uz zemes. Viņš mācīja Sava Tēva mācību: “Ja kāds grib darīt Viņa prātu, tas sapratīs, vai Mana mācība ir no Dieva, jeb Es runāju pats no Sevis.”¹³

Es zinu, ka ikviens no jums rūpējas par saviem mīļajiem. Mudiniet viņus, kalpojiēt viņiem un atbalstiet tos. Mīliet viņus. Esiet laipni pret tiem. Dažos gadījumos viņi atgriezīsies. Citos, tie neatgriezīsies. Bet jebkurā gadījumā, būsīm tā vārda cienīgi, ko mēs esam uzņēmušies uz sevis, tieši Jēzus Kristus Vārda cienīgi.

Visiem, kas apdzīvo šo brīnišķīgo zemi, es raidu savu balsi un svinīgi liecinu, ka Dievs dzīvo un ka Jēzus ir Kristus, mūsu Glābējs un Ķēniņš! Viņš atjaunoja patiesību un Savu evaņģēliju caur pravieti Džozefu Smitu. Viņš runā ar Saviem praviešiem un apustuļiem. Prezidents Tomass S. Monsons ir Tā Kunga iesvaidītais un vada Viņa Baznīcu šodien. Es to liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Mateja 18:11.

2. Lūkas 15:4.

3. 2. Nefija 26:33.

4. Jesajas 40:29.
5. M&D 128:22, 23.
6. Skat. M&D 1:19.
7. Mateja 11:28.
8. Jesajas 40:31.
9. M&D 81:5.
10. Skat. M&D 10:4.
11. 1. korintiešiem 1:25, skat. arī 18. p..
12. 1. korintiešiem 2:14.
13. Jāņa7:17.